

E N A B O L E S T

† S R E Č K O K O S O V E L

Ena bolest mi dušo tesní — Mati, daj mi rokó še enkrat,
 tega sveta hladnina; kajti samo v tvojem zavetju
 pride noč — in vse potopi sem čutil življenje, sem bil mlad,
 večnosti globina... kot zdaj sem gorak vsemu svetu.

Moje srce izgubilo je Čutim pogrezanje. Konec sveta
 toplih sanj iskanje, daleč ni od razdejanja.
 kot mramor ga ohladilo je Zebe me. Hlad polzi v dno srca —
 to trpko, trpko spoznanje. dajte mi, dajte mi spanja!

F A B R I K A

F R A N C O N I Č

Črné se okajene strehe preko polj,
 ki zadaj slepa, tiha v nje strmijo.
 Še dalje zadnji borovci bežijo
 pred dimom, ki se niža bolj in bolj.

Nebo turobno zdi se, da prihaja,
 dotika s čelom se kaminov črnih.
 Nato se dviga. V prámenih srebrnih
 zblesti za hip trop hiš, ki jo obdaja.

Kamina dva sta zvila v vrv svoj dim,
 na vrvi tej se ziblje rdeč titan.
 Sopara ga opaja kakor vino.

Črez strehe gleda in strmi v daljino.
 V rokah plamenov šop ko žolt žafran
 drži in poje stiha siv pogin.

S O M O T N A P O K R A J I N A

F R A N C O N I Č

Ugasnilo nebo je in labod
 sinjin je zložil ranjene peroti.
 Ječe prek črnih tal zbledele poti.
 Nikogar ni. Samo še žolti lok